

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. I. Quid sit depositum, & an depositarius uti possit re depositâ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

TITVLVS XVI.

DE DEPOSITO.

§. I.

Quid sit depositum, & an depositarius uti possit re deposita?

Depositum nonnunquam idem dicitur ac rem, quæ alicui custodienda data fuit, prout verò dicitur contractum, definiti potest, quod sit contractus, quo aliquid alicui custodiendum traditur, sine mercede, ut integrum restituatur; quæ verba satis etiam indicant, quomodo depositum ab aliis contractibus differat, in quibus, vel dominium transfertur in accipientem, uti fit in mutuo v.g. vel usus tantum transfertur, uti fit in commodato &c. vel non gratuito, sed pro mercede opera aliqua præstatur, uti fit in locatione &c. vel in cautionem, & securitatem res aliqua datur, uti fit in pignore &c.

Ordinarie autem, & regulariter uti non potest depositarius re deposita, absque expresso, vel tacito illius consensu, qui res deposuit; quia in deposito propriè dicto non conceditur usus rei, sed custodia tantum requiritur, nisi bonâ fide existimet ille, qui depositum accepit, Dominum rei non fore invitum, si re deposita nonnunquam utatur; vel si pecuniam numeratam, non tamen clausam, aut signatam deposuerit, quo in casu depositarius (si tamen non potius mu-

tuatarius dici debeat) tenetur tantam pecuniam repetenti solvere, quantum accepit.

§. II.

An & quando teneatur depositarius ad præstandum dolum, vel casum fortuitum, si res deposita apud ipsum perit, vel deterior facta est.

In genere loquendo non tenetur depositarius, nisi de dolo, & levitate quæ dolo æquiparatur in iure, & hoc præsumptus dicitur. c. 2. bonæ fidei. Ita ut non valeat pactum in hoc contractu depositi, de dolo non præsumitur, quia tale pactum est contra bonam fidem, & dat peccandi licentiam. Si autem asserat, depositum casu fortuito perit, vel culpam etiam aliquam in eo præstitisse intervenisse fateatur quidem, tamen levem, vel levissimam existimari probare hoc tenetur, nisi notorie constet, ut ne paratur scilicet bonæ fides, quæ in deposito observari debet.

Sunt tamen casus, in quibus etiam de culpa levi saltem, tenetur depositarius ex sententia multorum, primò quod seipsum ad recipiendum depositum contulit; hic enim ultro se offerens ad res